

anden Mangel, saasom at der ikke har været behørig Adkomst tilstede eller slikt, og dette kan efter Sportellovgivningen medføre Ret for den paagjældende Embedsmænd til derfor at beregne sig særskilt Gehyr, saa at den blotte Omstændighed, at der erlægges det samme Gehyr af høist forskellige Beløb, ikke beviser Noget.

Scherning: Saavidt jeg forstod den ærede Minister, var hans Udtalelse den, at der intet juridisk Krav er for de sportulerede Embedsmænd paa nogen Godtgørelse for Tab i Sportellindtægter paa Grund af Sporternes Nedsettelse ved Lov. Derimod troede den ærede Minister, at der var et Billighedskrav, og ved Siden deraf syntes det mig, at han i Mødsætning til sin første Udtalelse sagde, at Embedsmændene skulde kunne henvende sig til Domstolene i denne Anledning, og at Domstolene skulde kunne træde imellem og pålægge Lovgivningsmagten at udrede Godtgørelse, fordi den ved en Lov havde nedsat Sportlerne. Det er godt at fastholde dette, da vi derved kunne lære efterhaanden, hvorledes vore Regjeringsmænd betragte og opfatte Betydningen af den lovgivende Magt; det er et nyt Skridt ad denne Vej. Der kan, troer jeg, efterat Loven om faste Lønninger for de juridiske Embedsmænd er kommen frem, ikke være Spørgsmaal om Andet for vedkommende Embedsmænd, end at de enten blive at sætte paa fast Gage, eller at de maae underordne sig Lovgivningens Bestemmelser om Sportler; man kan endog gaae strengt tilværks og sige, at en Embedsmænd ubetinget maa underkaste sig Lovgivningens Bestemmelser med Hensyn til Sportlerne, og at han ikke har Adkomst til at kræve fast Gage. Jeg skal indrømme, at Saadant kan kaldes ubilligt, og at man under den Forudsætning, hvorunder Lønningsloven er givet, maa ansee det for ønskeligt, at efterhaanden og i en ikke for fjern Fremtid de faste Gager kunne træde istedetfor Lønningen med Sportler. Det gjør mig ondt at have hørt udtale af den ærede Minister, at der kan være Spørgsmaal om en anden Art af Bevillingsmyndighed end Lovgivningens, og især troer jeg, det er Noget, vi maae holde fast paa med Hensyn til en Krig

paa dette Gebeet, at Domstolene ikke skulde kunne afgjøre, om man turde give Løve her i Landet eller ikke.

Justitsministeren: Jeg skal blot bemærke, at jeg troer ikke, man skal affikere nogen Statsborger Afgang til at kunne bringe sin Sag for Domstolene, og har den ærede Rigsdagsmand Ret; saa vil Resultatet deraf ogsaa ligge klart for, da den Domstol, til hvilken den Paagjældende henvendte sig med sit Krav, maatte, naar Sagen kunde antages at ligge udenfor Domstolenes Competence, afvise en saadan Sag.

Mathiasen: Det har glædet mig, at den høitærede Justitsminister ved sin Udtalelse har bekræftet, at Sportuleringen var meget forskjellig paa de forskjellige Steder, og jeg kan med en tidligere æret Taler bekræfte, at selv af Parcelskjøder, som ere udgaaede efter en og samme Bevilling og med samme Adkomst, have nogle kun faaet en enkelt Paategning, hvormod andre have været næsten oversaaede. Den høitærede Minister har ogsaa anerkjendt, at der med Hensyn til Sportuleringen ved Skiftevesenet kan trænges til en Reform, og der stæer virkelig ogsaa stor Uret derved, at der sportuleres af hele Voets Masse, hvilket i mange Tilfælde rammer de Paagjældende uforholdsmæssig haardt. Det Samme gælder ogsaa med Hensyn til Skiftebrevs Udstedelse, hvortil der skal bruges Stempelpapir af samme Størrelse som til Skjøder; jeg troer, at dette er en stor Uret, da det ofte er Tilfældet, at Udstederen, der jo kan være en fattig Enke, der lever under meget trykkende Omstændigheder, i Virkeligheden kun eier Lidet eller Intet, og jeg kan saaledes ikke andet end opfordre den høitærede Minister til at søge denne Reform fremmet saa hurtigt, som det er muligt.

Bille: Jeg kan ikke nægte, at den Slutningshtring, hvormed den høitærede Justitsminister nylig fremkom, ogsaa overraskede mig endeel; thi det forekommer mig, at den første Deel af hans Foredrag saa klart, bestemt og udtømmende besvarede det Spørgsmaal, der var kommet fra den ærede Rigsdagsmand for Hol-